

РЕШЕНИЕ

№ 6231

гр. София, 20.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **6951** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1
изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на П. А. М. от [населено място] срещу решение от
14.06.2012г на СРС по нахд № 13031/2011г. Претендира се незаконосъобразност на
оспореното решение поради допуснати съществени процесуални нарушения,
ограничаващи правото на защита на наказаното лице. На първо място се твърди, че
жалбоподателят не бил редовно уведомен за съдебното заседание на 16.12.2011г.,
когато бил разпитан свидетеля П. М., към който М. имал въпроси. Твърди се, че
съдебното решение се базира на показанията на този свидетел, като било редно на М.
да се даде възможност да зададе въпроси към свидетеля. Твърди се, че решението на
съда било постановено при неизяснена фактическа обстановка. Прави се искане за
отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане в СРС.

За съдебното заседание пред касационната инстанция жалбоподателят редовно
уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Представя писмени бележки с дата 25.10.2012г, в които сочи, че адвокатът му – адв.
О. не го е уведомил за съдебното заседание на 16.12.2011г. На 30.01.2012г била
подадена молба в СРС по номера на делото от адв. О., който молел съда да отмени
хода на делото по същество, даден с определение в открито съдебно заседание на
16.12.2011г. Същия ден адвокатът бил с влошено здравословно състояние и не могъл

да присъства на заседанието, като не могъл да уведоми и довереника си – М.. В молбата е изписано, че медицински документи ще бъдат приложени по-късно. Във връзка са така депозираната молба М. твърди, че СРС не се е произнесъл по същата. Проведено било съдебно заседание на 16.12.2011г, за което М. не бил уведомен , като по този начин бил лишен от възможността да задава въпроси на свидетеля М.. Поддържа се становището в жалбата, че решението на РС, което се позовава на показанията на свидетеля М. е неправилно и незаконосъобразно, постановено при неизяснена фактическа обстановка.

Ответникът по касационната жалба, СДВР ОПП, редовно уведомен, не изпраща представител и не взема становище по касационната жалба.

СГП чрез прокурор Димитров взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 14.06.2012г на СРС по нахд № 13031/2011г. АССГ приема, че решението е валидно и допустимо.

В касационната жалба се навеждат възражения за допуснати от РС съществени процесуални нарушения, изписани от съда погоре при очертаване възраженията на касационния жалбоподател.

Касационната инстанция при извършена проверка за редовността на призоваването на жалбоподателя П. М. пред СРС приема следното:

Производството пред СРС е образувано по жалба на П. А. М. срещу наказателно постановление № 43294/13.05.2011г., издадено от началник АНД при СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 175, ал. 1, т.4 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 150 лева и лишаване от правоуправление за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП, а на основание чл.183, ал.4, т.7 ЗДвП - глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.137А ЗДвП. В жалбата П. М. е посочил адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] на който е бил призован за първото по делото съдебно заседание. Призовката с датата за първото съдебно заседание е връчена на адреса, посочен в жалбата на пълнолетна дъщеря на жалбоподателя-М. М.. На л.8 по делото пред СРС е приложено пълномощно, от което е видно, че П. М. упълномощава адв. О. да го представлява по нахд № 13031/2011г по описа на СРС до окончателното приключване на делото пред всички инстанции. Адв. О. е присъствал на първото съдебно заседание проведено пред СРС на 28.10.2011г.

Делото е насрочено за следваща дата – 16.12.2011г от 09.00ч, за която жалбоподателят е призован в съдебно заседание на 28.10.2011г чрез уведомяване за датата на адвоката му с представено по делото пълномощно. Съгласно чл. 56 от НПК, който СРС прилага при разглеждане на делото като въззивна инстанция, съдът призовава страните за заседанията по делото; страните, които са редовно призовани, при отлагане на делото не се призовават за следващото заседание, когато датата му е обявена в заседанието. П. М. е уведомен за първото по делото заседание – 28.10.2011г, на което е присъствал адв. О. с пълномощно от М.. Съдът е съобщил датата на следващото съдебно заседание в съдебно заседание на 28.10.2011г. При така установените факти, съдът не приема възражението на М., че не е бил уведомен за съдебното заседание за 16.12.2011г. Адв. О., ако в действителност е имал основателни причини за неявяване по делото е имал процесуалната възможност да подаде молба преди датата на съдебното заседание, с която да уведоми съда за заболяването си с приложени надлежни писмени доказателства в тази насока и да иска отлагане на делото за друга дата. Такава молба не е приложена по делото пред РС. Представената пред касационната инстанция такава е с дата 30.01.2012г - месец и половина след датата на съдебното заседание. Тази молба не е приложена по делото пред РС и няма данни районният съдия да се е запознал с нея. На следващо място, месец и половина след датата на съдебното заседание, в което е даден ход на делото по същество, адвокатът прави искане за отмяна на хода по същество поради заболяване преди месец и половина, без отново да представя писмени доказателства за влошеното си здравословно състояние. Такива не са представени и до приключване на делото пред касационната инстанция. Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия касационен състав приема, че СРС по никакъв начин не е допуснал съществени процесуални нарушения при разглеждане на делото пред него. Страните са редовно уведомени, липсват молби за отлагане на съдебното заседание с приложени към тях писмени доказателства за обосновани причини за невъзможност на страната да се яви в съдебно заседание, по които РС да не се е произнесъл.

При извършена служебна проверка в тази насока, АССГ констатира, че РС при разглеждане на делото не е допуснал съществени процесуални нарушения, твърдяни от жалбоподателя в касационната жалба.

С обжалваното наказателно постановление № 43294/13.05.2011г., издадено от началник АНД при СДВР, на жалбоподателя са вменени две нарушения, за които са му наложени две отделни наказания: - на основание чл. 175, ал. 1, т.4 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 150 лева и лишаване от правоуправление за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП, а на основание чл.183, ал.4, т.7 ЗДвП - глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.137А ЗДвП.

По отношение на наказанието по чл. 183 ал.4 т.7 от ЗДвП за нарушение по чл. 137А от същия закон, РС е приел, че с обжалваното наказателно постановление на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 50 лв., като е обосновал подробни мотиви защо в тази част производството по делото следва да бъде прекратено. СРС се е позовал на разпоредбата на чл. 189, ал.13 ЗДвП, според която не подлежат на обжалване наказателните постановления, с които е наложено наказание „глоба“ в размер до 50 лева включително. В мотивите на съдебния си акт съдът е заявил, че е запознат с Решение на Конституционен съд на Република България, с което тази разпоредба е обявена за противоконституционна. Посочил е обаче, че съгласно разпоредбата на чл.151, ал.2 от Конституцията на Република България, Решенията на

Конституционния съд се обнародват в "Държавен вестник" в 15-дневен срок от приемането им, а решението влиза в сила три дни след обнародването му. Решение №1/2012г. на КС е обнародвано на 9 март 2012 г. и съгласно цитираната разпоредба на Конституцията следва да влезе в сила на 13 март. Според решението на РС, релевантният момент за преценка допустимостта на жалбата е моментът на възникване на правото на жалба. Правото на жалба в случая е възникнало с връчване на наказателното постановление на 25.05.2011г., а жалбата е подадена на 26.05.2011г., което според РС обуславя и недопустимостта ѝ, тъй като Решението на КС е неприложимо в конкретния период. Според РС, нормата, обуславяща недопустимост на жалбата (чл.189, ал.13 ЗДвП), не противоречи на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (Конвенцията). РС е изложил съображения, че действително правото на правосъдие е (разбира се) регламентирано в Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, като съгласно чл. 6, параграф 1 от Конвенцията (ратифицирана със закон и влязла в сила за България от 07.09.1992 г.), „Всяко лице при определянето на неговите граждански права и задължения или при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона". От това право обаче се предвиждали изключения. Съгласно чл.2, ал.2 от Протокол №7 към същата Конвенция, подписан в С. на 22.11.1984г. и съставляващ неделима част от Конвенцията, правото на жалба в наказателното (респективно административнонаказателното) производство подлежало на изключения и едно от тях е в случай, че се касае за „несъществени престъпления, определени от закона". Следвало да се има предвид, че както в европейското наказателно законодателство, така и в националното ни, тежестта на едно престъпление била определена винаги според санкцията, предвидена за него в съответния наказателен закон (вж. чл.93, т.7 НК). Предвид характера на наложената санкция (незначителна по своя размер парична глоба) РС е приел, че нормата на чл.189, ал.13 ЗДвП попада в приложното поле на чл.2, ал.2 от Протокол №7 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Касационната инстанция, като се позовава на Решение №1/2012г. на КС приема, че решението на РС, в частта в която е прекратил производството по делото следва да бъде отменено и делото върнато на същия състав на съда за продължаване на съдопроизводствените действия и постановяване на акт по съществото на спора.

По отношение на наказанието по чл. 175 ал.1 т.4 от ЗДвП за нарушение на чл. 103 от ЗДвП, АССГ приема по съществото на спора следното:

РС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, въз основа на които е приел за установена следната фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция: На 08.03.2011г. около 10.45ч в [населено място] жалбоподателят управлявал лек автомобил „Нисан А." с ДК [рег.номер на МПС] по бул. В. Л., с посока на движение от ул. П. към ул. Г.. На кръстовището с ул. Г. на пост стоял свидетелят М. - служител на ОПП при СДВР. През стъклото на автомобила му направило впечатление, че коланът на жалбоподателят е праметнат през тялото му, но не е закопчан, поради което решил да го спре. За целта той показал „Стоп" палка пред автомобила на жалбоподателя. При подадения сигнал жалбоподателят не спрял автомобила, а продължил движението си по пътя. За това М. съставил докладна записка от същата

дата, приложена като доказателство по делото. На 05.04.2011г. М. бил извикан в отдел „Пътна полиция“, където собственоръчно написал „Пояснителна записка“, в която обяснил, че коланът му не се опъва автоматично добре, което създава илюзията, че е разкопчан. Пояснил, че не е видял свидетелят М. да му подава сигнал за спиране с полицейската си палка. На същата дата свидетелката С. съставила срещу жалбоподателя АУАН №776729 за това, че управлявал автомобила без обезопасителен колан и за това, че не спрял на подаден му сигнал със стоп-палка. На 06.04.2011г. жалбоподателят подал възражение до административнонаказващия орган, в което изложил доводи, аналогични с тези в т.нар. „Пояснителна записка“. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и атакуваното наказателно постановление. Касационната инстанция приема установената по делото фактическа обстановка от РС като съответстваща на събраните доказателства.

АССГ не споделя възражението на касатора, че решението на РС се основава единствено на показанията на свидетеля М.. Фактическата обстановка е изяснена след анализ на всички събрани по делото доказателства, приложени към преписката и показанията на този свидетел са част от относимия доказателствен материал.

Въз основа на така изяснената фактическа обстановка, РС е приел законосъобразно, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи - чл. 189, ал. 1 и 4 от ЗДвП, в предвидената от закона писмена форма и съдържание - чл. 42 и 57 от ЗАНН. Налице е и редовна процедура по връчването им на жалбоподателя.

По отношение на съставомерността на деянието по чл. 103 от ЗДвП, РС законосъобразно е приел, че нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно, така че да не възниква съмнение относно неговото съдържание. Всички елементи от състава му са изброени във фактическото описание, поради което правото на защита на жалбоподателя е гарантирано. Касационната инстанция споделя извода на РС, че в хода на съдебното следствие се установява по несъмнен начин, че М. не е спрял на подаден от полицейски служител сигнал за спиране със „Стоп“ палка. От показанията на свидетеля М. се установява, че сигналът за спиране е подаден достатъчно ясно, точно и конкретно, така че да не буди съмнение по отношение на кой автомобил, респективно на кой водач се подава. В тази насока са събрани и писмени доказателства – докладна записка; пояснителна записка. Деянието представлява нарушение на чл. 103 от ЗДвП, като от обективна и субективна страна субсумира състава на чл. 175 ал.1 т.4 от ЗДвП.

РС е извършил преценка на законосъобразността и тежестта на наложеното наказание. Приел е правилно, че наказанието е наложено в размер около средния, като предвид наличието на предходни нарушения на ЗДвП съдът намира, че същото е и справедливо по размер, освен законосъобразно по вид. При определяне на тежестта на наказанието РС е взел предвид предишни извършени от същия деец нарушения.

По изложените съображения, АССГ в настоящия състав приема, че решението на РС е валидно, допустимо и постановено при липса на процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила в частта, в която РС е потвърдил обжалваното наказателно постановление. В частта, в която РС е прекратил производството по делото, решението следва да бъде отменено и делото върнато на РС за произнасяне по жалба на М. срещу процесното НП в частта относно нарушението по чл. 137а от ЗДвП, за което е наложено наказание на основание чл. 183 ал.4 т.7 от ЗДвП.

Предвид горното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АССГ в настоящия касационен

състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение на СРС от 14.06.2012г по нахд № 13031/2011г, в частта в която е потвърдено наказателно постановление № 43294/13.05.2011г на началник АНД при СДВР.

ОТМЕНЯ решение на СРС от 14.06.2012г по нахд № 13031/2011г, в частта в която е прекратено производството по нахд № 13031/2011г по жалба на П. А. М. срещу наказателно постановление № 43294/13.05.2011г на началник АНД при СДВР като връща делото на СРС в тази част за постановяване на акт по съществуващото на спора. Решението е окончателно.

Председател:

/М. С. /

Членове:

.....

/Вл. Н./

.....

/М. К./